

2025. október 6. hétfő

Tiszta szívet teremts bennem, Istenem, és az erős lelket újítsd meg bennem. (Zsoltár 51,12)

Mk 4,1-9.: *Ismét tanítani kezdett a tengerparton. Igen nagy sokaság gyűlt össze körülötte, úgyhogy egy vízen levő bárkába szállva leült, az egész sokaság pedig a tengerparton volt. Sokat tanította őket példázatokban. Tanítás közben így szólt hozzájuk: – Halljátok! Íme, kiment a magvető vetni. Történt pedig vetés közben, hogy a mag az útfélre esett. Jöttek a madarak és felkapkodták. Másik meg sziklás helyre esett, ahol nem volt sok föld. Azonnal kihajtott, mert nem volt mélyen a földben. És amikor feljött a nap, megperzselődött, és mivel nem volt gyökere, kiszáradt. Egy másik tövisek közé esett. A tövisek megnőttek, megfojtották, és nem hozott termést. A többi pedig jó földbe esett. Termést hozott, miután kikelt és szárba szökken. És meghozta egyik a harmincszorosát, másik a hatvanszorosát, sőt némelyik a százszorosát is. Majd ezt mondta: – Akinek van füle a hallásra, hallja!*

Igehirdetés: Jézus maga magyarázza el nekünk ennek a példabeszédnek az értelmét, ráadásul ezt fogjátok holnap hallani. Kevés ismertebb példázat van, talán kicsit túlságosan is ismerjük és el is megyünk mellette, mondván, ezt már hallottam, ez nem tud nekem újat mondani. Nincs könnyű dolgunk tehát, ha nyitott szívvel akarunk figyelni arra, amit ma Jézus nekünk akar mondani.

Két téma jött elém, ahogyan ezen gondolkodtam. Az egyik, hogy szemléljük a magvetőt, aki nem tűnik nagyon gondosnak, inkább pazarlónak. Ez a pazarlás még inkább feltűnhetett Jézus kortársainak. Miért nem figyel, hogy hová vet? Miért nem eleve csak a jó földbe vet magot? Isten pazarló szeretetét szemlélhetjük ebben a képben, aki ránk árasztja a szeretetét és az ajándékait, függetlenül attól, hogy mi ott és akkor átvesszük-e ezeket. Van ebben a bőségben valami nagyon megnyugtató. A másik kép a termés képe. A bőséges termésé. Jézus korában egy kalász 10-15 szemet tartalmazott, de a mai szuper búzák is maximum 50 szemet teremnek, de inkább csak 30-40-et. Vagyis Jézus itt is él a túlzás eszközével, hogy rávilágítson arra, ahogy az Isten országában egyrészt Isten bőkezűségét csodálhatjuk meg, másrészt azt, hogy a „termés” minden képzeletet és várakozást felülmúló lehet, ha jó földet tudunk Isten igéje számára biztosítani.

Mit is jelent ez a termékenység? Biztosan nem valamiféle győzelmet. A mai ünnep jó hasonlatként kínálkozik. Nem az akkori győztest és nem annak megtorlását ünnepeljük, hanem erőt merítünk azoknak a példájából, akik mertek a meggyőződésükért kiállni, mertek áldozatot hozni, fel merték tenni az életüket valamire, függetlenül attól, hogy mekkora esélyt láttak ügyük győzelmére. Pont erre a mentalításra hív a mai példabeszéd. Arra, hogy merjük odaadni az életünket annak az Istennek, aki majd termékennyé teszi azt. A múlt héten fejeztük be a teremtés hetét és idén ünnepeltük a Assisi Szent Ferenc Naphimnuszának 800. születésnapját. Pont Ferencet szemlélve juthatunk el arra, hogy helyesen lássuk mit jelent termést hozni Isten szándéka szerint. A Naphimnuszt Ferenc vakon, betegen, súlyos szembetegséggel küzdve írta meg, ami nem csak megvakította őt, de olyan fájdalmas volt, hogy aludni sem tudott tőle. A cellája tele volt egerekkel, amiket nem cukin terelgetett és idomított, hanem amiktől rengeteget szenvedett. Ebben az állapotban fordul Istenhez és egy látomást kap, amiben Isten biztosítja őt a végső boldogságról. Ez után fogalmazza meg a verset, amit a nép nyelvén, umbriai nyelvjárásban ír meg, hogy mindenki érthesse és dallamot ír hozzá, hogy énekelve vigasztalja az embereket. Aki maga is vigaszra szorult és nagy belső és külső sötétséget tapasztalt meg, Istentől betöltve mások vigasztalója lesz, és az ebből megszülető vers azóta is vigaszul szolgál annak, aki olvassa. Hogyan hozhatunk termést? Ha azzal, amiben vagyunk, oda tudunk fordulni Istenhez. Ha tudunk hálát adni azért, amink van és tudjuk remélni, hogy mindaz, ami most nehézség és fájdalom, Istennel együtt mégis termést hozhat, akkor jó föld lehetünk. Zárásként csak egy rövid részletet hoztam imádságként a Naphimnusból, hogy erőt meríthessünk ehhez a héthez, bizalmat arra, hogy bármilyen nehézség is ér minket, ha Istent is be tudjuk hívni, ő képes még a minket ért rosszat is terméssé formálni.

Áldott légy, Uram, és minden alkotásod.
Legfőképpen urunk-bátyánk, a Nap,
Aki a nappalt adja és ránk deríti a Te világosságodat.
És szép ő és sugárzó nagy ragyogással ékes:
A Te képed, Fölséges.

Áldott légy, Uram, minden emberért,
Ki szerelmedért másnak megbocsát,
És aki tűr gyötrelmet, nyavalyát.
Boldogok, kik tűrnek békességgel,
Mert Tőled nyernek majd, Fölséges, koronát.